

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Concl. I. Ad dignam susceptionem hujus Sacramenti per se requiritur
status gratiæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

devotione, ac pietate, & cultu credant, & venerentur hoc Augustissimum Sacramentum, ut frequenter illud suscipere possint; non Sacramentum tantum, sed etiam rem & fructum Sacramenti. Quæ sit autem ista animi devotio

ac pietas, relinquatur iudicio prudentis Confessarii, & facile colligi poterit ex iis, quæ sequenti Sectione edissero de præparatione animi necessaria, ut quis dignè sacram Eucharistiam percipiat.

SECTIO DECIMA.

De Dispositione spirituali susipientis.

SI non deceat (auditis Concil. Trident. sess. 13. cap. 7. in principio) ad sacras nullas functiones quæpiam accedere, nisi sanctè; certè quò magis sanctitas, & divinitus celestis huius Sacramenti viro Christiano comperta est, eò diligentius cavere ille debet, ne absque magna reverentia & sanctitate ad id percipiendum accedat, præsertim cum illa plena formidinis verba apud Apostolum legamus: Qui manducat & bibit indignè, iudicium sibi manducat & bibit: non discernens Corpus Domini, 1. Cor. 11. v. 29.

Quarè quæ sit illa reverentia & sanctitas? Haud dubium quin status gratiæ. Hinc erit

CONCLUSIO I.

Ad dignam susceptionem huius Sacramenti per se requiritur status gratiæ.

ITa contra omnes Lutheranos, aliosque Hæreticos docent omnes Catholici ex Apostolo supra versu 28. Probet autem seipsum homo, & sic de pane illo edat, & de calice bibat. Unde Chrysostomus Homiliâ in Epistolam ad Ephesios: Regem quidem nolles ore tuo serido adsculari: Regem vero cali animæ grave oleuti oscularis? Et Clemens Romanus lib. 7. Apostolicarum Constitutionum cap. 72. in fine: Si quis, ait, sanctus est, accedat, si quis non est, curet ut fiat per Penitentiam. Quæ certè formula paucis verbis mutatis reperitur in plerisque Liturgiis antiquis, in quibus ante Communionem fideles præmonebantur his binis verbis: Sancta sanctis.

Hæc verò non esse dicta, ut respondent Acaholici, ad excludendos Catechumenos, satis dilucidè patet, tum ex verbis Clementis, in quibus illi soli dicuntur non sancti, qui per Penitentiam debebant iustificari; quam propterea ipsis commendat; non autem Baptismum, qui tamen necessarius erat Catechumenis; tum ex eo, quòd Catechumeni multò prius exclusi essent ab Ecclesia, scilicet ante obligationem Sacrificii & Consecrationem.

Alia testimonia Patrum vide supra sect. 7. conclus. 1. Ubi quoque invenies rationem à priori, scilicet institutionem Christi, qui voluit Eucharistiam esse Sacramentum vivorum; adeoque ex primario suo fine non conferte primam gratiam, sed solum ejus augmentum. Dico, ex primario fine; quia secundario aliquando causat primam gratiam, prout etiam cætera Sacramenta vivorum, ut latius deduximus disp. 1. de Sacramentis in genere sect. 3. concl. 5. Et ideo signanter dixi in Conclusionè, Per se requiritur.

Porro quale sit peccatum indigna sumptio Eucharistiæ, liquet profectò ex dictis disp. 1. sect. 8. conc. 3. esse mortale sacrilegium, Qui enim manducat, & bibit indignè, inquit Apostolus supra v. 29. iudicium sibi manducat & bibit: non discernens Corpus Domini. Quod peccatum aliquibus videtur, per se loquendo, esse gravius omnibus, quæ sunt circa, aut contra puras creaturas, vel in usu aliorum Sacramentorum. Equidem minus est quàm commissum contra divinitatem immediatè, ut idololatria, vel contra humanitatem in seipsa, ut passio Christi, aut etiam quàm projectio Sacramenti canibus ad manducandum, vel in lutum ad conculcandum.

Sed numquid eò gravius peccatur, quò cum pluribus & gravioribus peccatis acceditur? Affirmant communiter, eò quòd tantò longius à gratia & unione cum Christo, quam hoc Sacramentum principaliter in usu significat, recedatur: jam autem potissima ratio malitiæ indignæ sumptionis consistit in eo, quòd reddatur falsa significatio Sacramenti. Non est tamen hæc major gravitas tanta, ut sit explicanda in Confessione, etiam in sententia illorum, qui circumstantias notabiliter aggravantes putant necessariò exprimendas. Consule praxim communem, & ita invenies.

Addunt aliqui ex Palchasio lib. de Corpore & Sanguine Domini cap. 23. quòd nulli periculosius ea contingant, quàm luxuriosi & incestuosi. Quomodo autem hoc sit intelligendum, latè disputat Lugo disp. 14. à n. 9. Res non meretur longiorem discussionem.

Ratio à prius est voluntas Christi.

3- Indigna sumptio Eucharistiæ est peccatum mortale.

4- eò gravius, quo cum pluribus & gravioribus peccatis acceditur.

4- Periculosius.

Lugo.

Sancta Sancti sunt tres Personæ.

1. Cor. 11.

2. Probatur Concil. Trident. de pane illo edat, & de calice bibat.

Referentio quibusdam hæreticorum tum refutatio.

Periculosus
accidunt
luxuriosi.

D. Thom.

Blasphemus
contra B.
Virg. pericu-
losus pec-
cat.

Dico breviter cum Doctore Angelico 3. p. q. 80. art. 5. ad 2. Secundum quid peccatum fornicationis magis reddit hominem ineptum ad perceptionem huius Sacramenti: in quantum scilicet per hoc peccatum spiritus maxime carni subicitur, & ita impeditur fervor dilectionis, qui requiritur in hoc Sacramento. Ideoque magis indiget huiusmodi peccator specialibus auxiliis ad peccata carnis superanda, quae tamen merito ipsi subtrahuntur, eo quod peccet contra purissimum Sacramentum, quod in remedium huiusmodi tentationum Deus providit. Et hinc magis illud periculum.

Sicuti blasphemus contra Beatissimam Virginem periculosus peccat, quia Virginis intercessione, aliis peccatoribus communi, meritissime privatur; dignus siquidem est ut specialibus auxiliis destituatur, qui contra remedia ipsa specialiter delinquit.

Magis difficultatem habet, an si quis à Communionem arceatur, non solum præcepto naturali, ratione peccati mortalis; sed etiam præcepto Ecclesiastico; v. g. quia excommunicatus, quia non jejunos, latine exprimat peccatum suum in Confessione, dicendo, communicavi indignè? Respondeo:

CONCLUSIO II.

Qui existens in statu peccati mortalis, & non jejunos, vel excommunicatus sumit Eucharistiam, peccat duplici peccato in Confessione explicando.

5. **H**UIC Conclusioni facile subscribent; imò subscribere debent omnes qui docent præcepta diversorum Superiorum, habentium diversam specie jurisdictionem, præipientium ex eodem motivo eandem rem, influere in violationem sui diversam specie malitiam. Quidni subscriberent, cum illa sumptio Eucharistiae sit prohibita jure divino naturali, & positivo Ecclesiastico?

Ceterum in opposita sententia, quam semper existimavi verior, videlicet quod multiplicatio præceptorum in eadem materia ex eodem motivo nihil facit ad specificam vel numericam distinctionem peccatorum, Conclusio non caret sua ambiguitate. Ratio pro parte negante; quia utrumque præceptum est in eadem materia ex eodem motivo Religionis, adeoque peccatum oppositum habet unicam malitiam contra reverentiam Sacramenti, quae satis explicatur in Confessione dicendo, communicavi indignè. Ita docet Vasquez disp. 207. n. 5. quem sequitur Diana p. 5. tract. 13. resol. 62. citans præterea Lugonem disp. 14. de hoc Sacramento n. 20. ubi sic ait:

Probatum
oppositum
Conclusio
quia utrum-
que præcep-
tum est in
eadem ma-
teria ex eo-
dem moti-
vo.
Vasquez
Diana,
Lugo.

Adhuc tamen quoad praxim, existimo doctrinam illam veram esse, nec oportere explicare utrumque illud præceptum; quia licet præceptum humanum non habeat fortasse totum motivum, quod habet præceptum divinum, hoc tamen habet totum motivum, quod habet præceptum humanum, nempe removere ab hoc Sacramento indignos, ex quo motivo remouentur ab Ecclesia excommunicati, etiam quando sunt in statu gratiae, propter indignitatem aliquam præcedentem, licet non sint nunc peccatores; sicut & remouentur non jejuni propter eandem reverentiam Sacramenti, licet sint in gratia. Ille ergo, qui explicat se accepisse Eucharistiam indignè, seu in statu peccati, jam explicat sufficienter malitiam, quae sumitur etiam ex prohibitione Ecclesiae, scilicet, se peccasse contra præceptum removens indignos ab hoc Sacramento, in quo motivo convenit utrumque præceptum. Hæc Cardinalis, Pro eadem sententia refert Diana p. 4. tract. 4. resol. 195. Gasparem Hurtado tract. de Sacramentis disp. 9. diff. 1.

Nihilominus Conclusio videtur verior, quam docet Bonacina disp. 4. de Sacramentis q. 6. puncto 1. n. 34. & ante ipsum Henriquez lib. 5. cap. 7. n. 2. & alii apud Dianam p. 2. tract. 14. resol. 22. & 4. parte tract. 4. resol. 195. quos sequitur Dicastillo disp. 9. n. 13. Eandem sententiam tenet Averfa q. 8. de Sacramento Eucharistiae sect. 5. §. Sed videtur. Citari etiam solet Suarius disput. 66. sect. 1. §. Dices ergo ibi: Quidquid sit de speculativa quaestione (an videlicet ex illis duobus præceptis oriatur duæ malitiae specie distinctæ, vel tantum efficiantur unam graviores) præter tamen, & in ordine ad Confessionem existimo eam circumstantiam esse talem, quæ aperienda sit, quia plurimum aggravat, ac merito variare potest morale iudicium. Hæc ille.

Sed relicta auctoritate Suarii & ejus fundamentum; probo Conclusionem cum aliis Auctoribus jam citatis: quia utrumque præceptum licet forte sit in eadem materia, equidem ex diverso Religionis motivo, adeoque peccatum oppositum duplicem habet malitiam specie distinctam contra reverentiam Sacramenti. Consequentia est evidens.

Antecedens probatur; quia motivum præcepti divini naturalis, quo prohibetur sumptio Eucharistiae in malo statu, est, ne Sacramentum frustreretur suo effectu, quem alioquin causeret in anima suscipientis, & ex consequenti, ne significatio Sacramenti fiat falsa; motivum vero præcepti Ecclesiastici, quo prohibetur sumptio Eucharistiae post sumptum cibum, vel potum, quod aliud esse potest, quam reverentia aliqua tenens se ex parte corporis?

Similiter motivum, propter quod Ecclesia prohibet excommunicatis ne suscipiant Eucharistiam, non est frustratio effectus, cum possit excom-